

1989. március - A fergeteges Dolly

Nyári utcabál a belvárosban, télvíz idején a Corvin előtt - a színpadon Dolly, bő szoknyában. A Hotel Menthol, majd a Dolly-Roll koncertek hatalmas színpadán aratott óriási sikert ez a dinamittal töltött rock and roll lady. Úgy tűnik, mintha nem is a dobos, hanem ő diktálná ezt a fergeteges tempót.

Ilyen sodró és magával ragadó vajon „civilben” is Dolly?

- Keveset tudunk a magánéletről. Van egyáltalán?

- Nagyon minimális, amit annak hívhatok. A telefonszámomat a rajongók is tudják, gyakorlatilag állandóan csöng a telefonom. Elmondják, hogy mi a gondjuk, mit szeretnének, érdeklődnek a zenekar iránt, szóval a legkülönbözőbb problémákkal fordulnak hozzám. Ez így megy reggel fél héttől este tizenegyig. Talán már hiányozna is, ha nem hívnának. Tehát magánélet szinte nincs is. Néha azért én is elbújok a világ elől egy kis víkendházba, ahol senki sem talál meg. Még címe sincs a háznak.

- És mit csinálsz ott?

- Pont az ellenkezőjét, mint egyébként. Hallgatom a csöndet, a madarakat. Gondozom a virágokat, napozom, pihenek. Elzárkózva és mindenkitől távol. Néha jó lenne három-négy napot is ott tölteni, bár a negyedik napon már biztos attól lennék ideges, hogy nem szól a telefon. Én igazából mindig két helyen szeretnék lenni és kétfélét csinálni.

- Ilyenkor egyedül vagy azon a telken?

- Egyedül. Időnként szükségem van a magányra, hogy elmélkedhessek.

- Tán még rádiót sem hallgatsz...

- Rádiót se. A csendet igénylem - nevet nagyot, látva hitetlenkedésemet.

- Kertészkedsz és főzőcskézel...

- Igen, de főzni se főzök. Viszek magammal elegendő kaját. Mintha a vadonban élnék. Biztos vagyok benne, hogy mindenkinek szüksége volna arra, hogy a gondolatait rendezze, tisztázzon magában bizonyos dolgokat.

- Valóban, de ha valami kikívánczik belőled, te kihez fordulsz?

- Hát a zenekar tagjaihoz - vágja rá egyből, mintha készült volna kérdésemre. - Ez nagyon érdekes dolog. A szüleimhez már nem akarok fordulni, és az az igazság, hogy senkihez se fordulok szívesen. Ha valami bajom van, magam igyekszem megoldani. Sokáig rágódom rajta, emészttem magam, s arra törekszem, hogy ne lássék rajtam semmi. Bár Kékes Zoli és Novai Gabi öt percen belül észreveszik, ha gondom van.

- Ha nincs más segítség, hogy tisztázd magadban a dolgaidat, időnként beülsz egy-egy templomba?

- Hívó vagyok, de sajnos ott sem tudok igazán egyedül lenni, mert mindenütt fölismernek. Néha

szívesen beülnék, lehajtanám a fejem és imádkoznék. De inkább ezt is a telken teszem. A hit nem helyhez kötött, Istenért nem kell a templomba menni.

- A popzenészek szerepe kissé hasonlít...

- Hogy érted azt, hogy szerep? - rivall rám villogó szemekkel. - Tiltakozom a csapat nevében is, mert számunkra ez nem szerep! Ezt mi tiszta szívünkben csináljuk.

- Arra a - szociológiai értelemben vett - szerepre gondolok, hogy a sztárok a szülők, a pedagógusok szerepét is kénytelenek sokszor betölteni, mert a rajongók ezt is igénylik - magyarázok mentetegetőzve. - Mert nemcsak énekelned kell nekik, hanem anyjuk, barátnőjük is vagy időnként.

- Ez igaz. Először szinte fel sem fogtam, hogy nemcsak énekelnem kell. Amikor az első levelekben arról írtak egy-egy dal kapcsán, hogy nekik is volt olyan élményük, örömük, csalódásuk, akkor ébredtem rá, hogy hoppá!, nagyon kell vigyáznom minden szóra! Hogy milyen az életem, kivel, miről beszélek, hogy hogyan öltözködöm. Tehát a popszínpad egyúttal súlyos felelősség vállalása is! Egy könnyelműen kimondott szóval, egy át nem gondolt sorral is befolyásolhatod valakinek az életét. Érzem ennek a rettenetes súlyát. Sokáig mérlegelem, hogy mit írok, és mégis kétségeim vannak, hogy jól válaszoltam-e.

- Miről írtak a legemlékezetesebb levélíróid?

- A legérdekesebb talán annak a kislánynak a levele volt, aki elhatározta, hogy megkér, legyen a keresztanyja. Elváltak a szülei, és úgy gondolta, hogy nekem minden problémáját el tudná mondani, és biztosan segíthetnék neki. Bár én nem mondtam igent, utólag bevallotta, hogy azóta is engem tekint keresztanyjának.

Egy kis keresetű, vak fiú pedig kérte, hogy küldjük el neki a lemezünket, mert sokat jelentenek számára a dalainkból áradó érzelmek. Egy másik kislány akkor kért tanácsot tőlem, amikor összeveszett a fiújával. Hátha tudok segíteni neki, hogy visszajöjjön a srác. Volt, aki csak arra kért, hogy időnként megírhasssa a problémáit, és nem is ragaszkodott ahhoz, hogy válaszoljak. Úgy érezte, hogy én közel állok hozzá, s nekem olyasmiről is írhat, amit a szüleinek nem mer elmondani.

- Mostanában is egyre többet olvasunk-hallunk arról, hogy a válások száma, a gyermek- és fiatalkori bűnözés növekszik, sokan kerülnek állami gondozásba. A mai tinik helyzete vajon nehezebb, mint a te idődben volt?

- Fogalmam sincs, bár azt hiszem, hogy a tinik problémái is ugyanazok lehetnek. Éppúgy szerelmesek, mint mi voltunk, és a legnagyobb csapás az, ha elhagyja őket valaki. Engem a szüleim rendkívül szigorúan neveltek, és csak nagyon ritkán fordult elő, hogy elmehettem otthonról. Nagyon fontos volt a tanulás, és jól kellett viselkednem. Egy csúnya szót ki nem ejthettem. Úgy neveltek, mintha fiú lennék, ha valami rosszat csináltam, keményen megbüntettek. Édesapám nem nagyon teketóriázott, hanem megoldotta két hatalmas pofonnal. Talán nagy szavak, de mi a zenekarral valami olyasmire törekszünk, hogy a szépet mutassuk meg, tanítsunk örülni, esetleg sírni. Biztos, hogy tudunk segíteni másokon.

- Előfordul veled is, hogy elkap egy-egy ilyen megkönnyebbülést jelentő sírás?

- Olyan szívből jövő? Hát ez ritkán „jön össze”, mert én inkább magamba fojtom, elrejttem.

- „Ott sírsz, ahol senki se lát...”

- Így van. Az velem is előfordult, hogy teljes elkeseredésemben föltettem egy hangulatomhoz illő lemezt, és annak hatására elbőgtem magam. Nagyon jólesett, és azt hiszem, kell is néha.

- Nemrég Fóton jártatok. Az ottani közönség biztos nemcsak egy-egy sztárt, hanem papát-ma-mát is keresett bennetek.

- Nem sztárcsapatként mentünk, hanem igyekeztünk a szeretetünket is odavinni. És mi is

Aki ott sír, ahol senki sem látja (Üzenet)

Írta: Adminisztrátor

2015. december 20. vasárnap - Módosítás: 2015. december 20. vasárnap

nagyon sok szeretetet kaptunk tőlük. Adtak néhány kedves, apró ajándékot, amiben az volt a szép, hogy nekünk készítették.

- Nem hiányzik egy hasonló kisgyermek?

- Semmit se szeretek félig csinálni ... Egyelőre nem tudom összeegyeztetni a zenekart és a gyermeknevelést. Valamelyik kárát látná... Nekem e téren nehezebb a helyzetem, mint a fiúknak. Természetesen én is szeretnék gyereket és lesz is. Remélem, hogy nemsokára megtalálom a megoldást a kettő összeegyeztetésére.

- Úgy legyen! **Zétényi Zoltán**